

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 946/2021
07.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Николић адвокат из ..., против туженог Куглашког клуба „Кристал“ из Зрењанина, чији је пуномоћник Милутин Милаковић адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2567/20 од 20.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2567/20 од 20.11.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 698/19 од 24.06.2020. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог од 25.01.2019. године којим је тужилји отказан уговор о раду број ..-2003 од 07.05.2003. године и 02.06.2008. године, и обавезан тужени да врати тужилју на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да накнади тужилји трошкове парничног поступка у износу од 123.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2567/20 од 20.11.2020. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Зрењанину П1 698/19 од 24.06.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога.

Тужилја је поднела одговор на ревизију, са предлогом да се ревизија одбије као неоснована а тужени обавезе на накнаду трошкова поступка поводом тог правног лека.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка због којих се, под условима из члана 407. став 1. тачке 2. и 3. ЗПП, овај правни лек може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, анексом уговора о раду од 27.09.2018. године тужиља је била привремено упућена на рад код другог послодавца са којим је тужени закључио уговор о пословној сарадњи. Тужиља је привремено упућена на рад код другог послодавца у трајању од три месеца, од 02.10. до 31.12.2018. године. Решењем туженог од 01.10.2018. године утврђено је да тужиљи за то време мирују права из радног односа, као и да ће дан њеног повратка на рад бити одређен посебним решењем. По истеку времена мировања тужиља је 03.01.2019. године, у намери да обавести туженог да се враћа на рад, отишла до његових просторија које су биле закључане, а брава на улазним вратима промењена. Исто стање тужиља је затицала сваки пут када је пролазила поред зграде у којој се налазе просторије туженог. О својој намери да се врати на рад тужиља није обавестила секретара туженог. Писаним упозорењем од 24.01.2019. године тужени је обавестио тужиљу да постоје разлози за отказ њеног уговора о раду зато што се у року од 15 дана по истеку мировања радног односа није вратила на рад. Тужиља се писмено изјаснила на примљено упозорење. Писмено изјашњење упутила је туженом преко поште, препорученом пошиљком која се вратила неуручена зато што је прималац није преузео. Решењем туженог од 25.01.2019. године тужиљи је отказан уговор о раду из разлога предвиђеног чланом 179. став 1. тачка 3. Закона о раду. Правноснажном пресудом П1 809/18 од 30.07.2019. године поништени су као незаконити анекс уговора о раду који су странке закључиле 27.09.2018. године и решење о мировању радног односа од 01.10.2018. године, а тужени обавезан да врати тужиљу на рад.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на његову радну способност и понашање, и то ако се не врати на рад код послодавца у року од 15 дана од дана истека рока мировања радног односа из члана 79. тог закона, односно неплаћеног одсуства из члана 100. истог закона.

Поништајем анекса уговора о раду од 27.09.2018. године, на основу којег је тужени упутио тужиљу на рад код другог послодавца у трајању од три месеца и решења туженог од 01.10.2018. године којим је утврђено мировање радног односа тужиље, отпао је основ по којем је оспореним решењем тужиљи отказан уговор о раду. Из тог разлога, то решење је морало бити поништено, тако да наводи ревидента о погрешној примени материјалног права нису основани. Код изложеног, наводи ревизије о непостојању намере тужиље да се врати на рад по истеку рока мировања нису од значаја.

С тога је, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног касационог суда, у овом случају нису били нужни. Зато је тужилин захтев за њихову накнаду одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић